

תבשילין.

לדעת בית שמאי – לא יעשה דבר מיום טוב לשבת, אלא אם הניח כמותו מערב יום טוב. ולכן, כדי שיוכל לאפות מיום טוב לשבת, צריך להניח עירוב של **פת** מערב יום טוב. וכדי שיוכל לבשל מיום טוב לשבת, צריך להניח עירוב של **תבשיל** מערב יום טוב. וכדי שיוכל להטמין מיום טוב לשבת, צריך **להטמין** מערב יום טוב.

ולדעת בית הלל – על ידי הנחת עירוב של **תבשיל** מערב יום טוב, מותר לעשות את כל הדברים מיום טוב לשבת.^א

ב. ובמשנתנו מבואר, שכך נחלקו בית שמאי ובית הלל בדבר זה.

לדעת בית שמאי – יש להניח **שני תבשילים** מערב יום טוב לשם עירוב תבשילין [ועל ידי זה יוכל לאפות, ולבשל, ולהטמין, ולהדליק את הנר], אמנם מודים בית שמאי, שדג וביצה שהיו נותנים עליו כשצולים אותו, נחשבים שני תבשילים.

ולדעת בית הלל – די בהנחת **תבשיל אחד** ממש מערב יום טוב לשם עירוב תבשילין.^ב

ג. ולדברי רבי שמעון בן אלעזר, הכל מודים שצריכים שני תבשילים לעירוב תבשילין, ומחלוקת בית שמאי ובית הלל היא בדבר הבא.

לדעת בית שמאי – דג וביצה שעליו נחשבים **תבשיל אחד**, כי מחוברים יחד, **ולא די בהם לעירוב תבשילין**. אמנם מודים הם שאם בישל את הביצה בפני עצמה, ואחר כך נתנה בתוך הדג, או שנתן קפלוטות מרוסקים בתוך הדג, נחשבים הם כשני תבשילים.

ולדעת בית הלל – גם דג וביצה שעליו נחשבים **שני תבשילים, ודי בהם לעירוב**.

^א כן הוא ביאור מחלוקתם לפירוש רש"י. אולם לפירוש רבינו תם, לא בזה נחלקו, כי הכל מודים שכדי לאפות צריך להניח עירוב של פת, וכדי לבשל צריך להניח עירוב של תבשיל, ומחלוקתם היא בזה, שלבית שמאי, כנגד כל תבשיל שרוצה לבשל ביום טוב, צריך להניח תבשיל מערב יום טוב, וכנגד כל פת שרוצה לאפות ביום טוב עליו להניח פת מערב יום טוב. ולדעת בית הלל, על ידי תבשיל אחד שמניח מערב יום טוב, יכול לבשל ביום טוב הרבה, ועל ידי פת אחת שמניח בערב יום טוב יכול לאפות ביום טוב הרבה.

^ב כן הוא ביאור מחלוקתם לפירוש רש"י. אולם לפירוש רבינו תם, הכל מודים שכדי לאפות צריך להניח פת, וכדי לבשל צריך להניח תבשיל, ומחלוקתם כמה תבשילים מניח כדי לבשל, והוא הדין כמה פת מניח כדי לאפות.